

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

Poslovni broj: Pr-309/2016-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu po sucu pojedincu Ireni Šegavić, u pravnoj stvari tužitelja Blaža Ćosića iz Petrinje, Mirka Antolića 13, OIB 92706831721, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Klaić & Klaić iz Kutine, protiv tužene Republike Hrvatske-Ministarstvo obrane, Zagreb, OIB 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Karlovcu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 20. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika u zamjeni tužitelja, Mate Burazina, odvjetnika u Karlovcu, i savjetnice u ODO u Karlovcu, Maje Radović, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj-Ministarstvo obrane, Zagreb, OIB 52634238587 da tužitelju Blažu Ćosiću iz Petrinje, Mirka Antolića 13, OIB 92706831721, isplati iznos od 1.840,49 EUR bruto sa zateznom kamatom po stopi od 12% godišnje do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, i to:

- na iznos od 59,82 EUR od 16. rujna 2011. do isplate,
- na iznos od 596,39 EUR od 16. svibnja 2013. do isplate,
- na iznos od 397,93 EUR od 16. lipnja 2013. do isplate,
- na iznos od 199,94 EUR od 16. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos od 18,11 EUR od 16. rujna 2013. do isplate,
- na iznos od 4,31 EUR od 16. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos od 0,48 EUR od 16. veljače 2014. do isplate,
- na iznos od 303,29 EUR od 16. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos od 35,38 EUR od 16. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos od 33,90 EUR od 16. rujna 2014. do isplate,

- na iznos od 30,96 EUR od 16. siječnja 2015. do isplate,
- na iznos od 27,74 EUR od 16. veljače 2015. do isplate,
- na iznos od 66,33 EUR od 16. kolovoza 2015. do isplate,
- na iznos od 13,27 EUR od 16. siječnja 2016. do isplate te
- na iznos od 48,43 EUR od 16. veljače 2016. do isplate, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev radi isplate zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto razlici plaće, a od 1.1.2024. nadalje, i zateznih kamata na dužni porez na dohodak i doprinos za mirovinsko osiguranje sadržanih u dosuđenim bruto iznosima.

III. Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj-Ministarstvo obrane, Zagreb, OIB 52634238587 da tužitelju Blažu Ćosiću iz Petrinje, Mirka Antolića 13, OIB 92706831721, naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 2.006,25 EUR sa zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate, i to po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaposlen kod tuženika u Ministarstvu obrane Republike Hrvatske, Gardijskoj motoriziranoj brigadi, 2. Mehaniziranoj bojni – „Gromovi“, Satnija za vatrenu potporu, 2.minobacački vod na dužnosti ciljača 3.desetine. U razdoblju od 1. svibnja 2011. tužitelj navodi da je obavljanje službenih poslova i zadaća na terenu bilo organizirano na način da je tužitelj bio radno angažiran prekovremeno, noću, subotama, nedjeljama, blagdanom i u smjenama, a koje dodatke na plaću tuženik mu nije platio. Osim toga, tužitelj tvrdi da mu tužena nije isplaćivala naknadu plaće za godišnji odmor sukladno propisima u visini prosječne mjesečne plaće isplaćene u prethodna tri mjeseca već im je isplaćivana naknada koja je znatno manja od one koja pripada tužitelju. Ističe da mu nije isplaćena niti božićnica. Zbog neplaćanja naknade za plaće za godišnji odmor i plaće ostvarene radom na terenu, tužitelj navodi da je oštećen najmanje za iznos oko 1.000,00 kn bruto, za svaki mjesec utuženog razdoblja.

2. Tužitelj navodi da se prije podnošenja ove tužbe bezuspješno obratio tuženiku radi mirnog rješenja spora sukladno čl.186.a. Zakona o parničnom postupku pa stoga podnosi ovu tužbu kojom traži da sud donese presudu kojom će tuženiku naložiti da mu isplati razlike plaće za utuženo razdoblje.

3. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega traži da se tužba odbaci obzirom na okolnost da se tužitelj sa zahtjevom za mirno rješenje spora obratio Općinskom državnom odvjetništvu u Sisku umjesto stvarno i mjesno nadležnom Općinskom državnom odvjetništvu u Karlovcu. Ukoliko sud ne odbaci tužbu, tada se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti jer osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe da su se u odnosu na radnopravni status tužitelja u utuženom razdoblju

primjenjivali podzakonski akti doneseni na temelju Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske, a navedeni zakon, kao i podzakonski akti doneseni na temelju tog Zakona, predstavljaju propise koji su *lex specialis* u odnosu na opće propise o radu, te se navedeni propisi primjenjuju isključivo na djelatne vojne osobe i doneseni su isključivo sa svrhom uređenja radnopravnog statusa djelatnih vojnih osoba, te navedeni propisi pritom uzimaju u obzir specifičnost službe djelatnih vojnih osoba koja je neposredno vezana uz zaštitu nacionalne sigurnosti Republike Hrvatske. U odnosu na utuženo razdoblje, tuženik smatra da treba razlikovati dva razdoblja: Do 1. lipnja 2014. kada se primjenjivala Oluka o rasporedu tjednog i dnevnog radnog vremena djelatnih vojnih osoba, državnih službenika i namještenika, i Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o dodatku na plaću i načinu isplate plaće koji su stupili na snagu 1. listopada 2009. Dana 26. lipnja 2013. stupio je na snagu novi Zakon o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske kojim je propisano da se plaća djelatnih vojnih osoba sastoji od osnovne plaće i dodataka na plaću. Protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

4. Nakon provođenja financijskog vještačenja, tužitelj je konačno postavio tužbeni zahtjev na iznos od 1.840,49 EUR bruto za zateznom kamatom na pojedine mjesečne iznose od 16. u mjesecu za prethodni mjesec.

5. Tuženik se protivio i konačno postavljenom tužbenom zahtjevu.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Odluku MORH-a od 01.travnja 2014., dokumentaciju na listu 7, zahtjev za mirno rješenje spora sa povratnicom na listu 8-10, kartice djelatnika na listu 16-25, knjigovodstvenu karticu na listu 26, dopis MORH-a od 30.prosinca 2016., izvod iz evidencije o korištenju radnog vremena na listu 34, izvod iz evidencije o korištenju godišnjeg odmora na listu 35-36, rješenja, zaključke i odluke MORH-a na listu 37-41, evidenciju o korištenju radnog vremena na listu 42-43, prikaz podataka za izračun uvećanja osnovne plaće na listu 44, dopise MORH-a na listu 45-46, dnevne evidencije radnog vremena na listu 47-72, mjesečne evidencije radnog vremena na listu 72-88, dopis MORH-a od 30.prosinca 2018., kartice djelatnika na listu 92-109, izvod iz evidencije o korištenju radnog vremena na listu 117-118, dopise MORH-a na listu 119-122, dnevne evidencije radnog vremena na listu 123-194, mjesečne evidencije radnog vremena na listu 195-246, saslušao svjedoke Alena Žuženića i Veselka Brazdića te proveo financijsko vještačenje po vještaku D&S d.o.o. Karlovac. Nije proveden dokaz saslušanjem tužitelja obzirom isti sada živi i radi u Švedskoj.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan, osim u dijelu zatezne kamate.

8. Nije sporno da se, prije podnošenja ove tužbe, tužitelj obratio Općinskom državnom odvjetništvu u Sisku sa zahtjevom za mirno rješenje spora od 25. svibnja 2016. (list 8 do 10 spisa).

9. Iako se tužitelj obratio nenadležnom Općinskom državnom odvjetništvu u Sisku, smatra se da je tužitelj ispunio procesnu pretpostavku za vođenje ovog postupka koja je propisana odredbom čl.186.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14). Naime, nenadležno Općinsko državno odvjetništvo trebalo je u

tom slučaju proslijediti takav zahtjev stvarno i mjesno nadležnom državnom odvjetništvu i o tome obavijestiti podnositelja zahtjeva.

10. Prema odredbi članka 3. Zakona o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 33/02, 58/02, 175/03, 136/04, 76/07, 88/09, 124/09) pripadnici Oružanih snaga u smislu odredaba ovoga Zakona su: vojne osobe te državni službenici i namještenici (u daljnjem tekstu: službenici i namještenici), a isto je propisano i odredbama Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 73/13) u članku 1. stavak 3.

11. Nije sporno da je tužitelj djelatna vojna osoba zaposlena kod tuženika, Ministarstvo obrane Republike Hrvatske - Hrvatska kopnena vojska sa sjedištem zapovjedništva u Karlovcu.

12. Zakonom o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske i na temelju njega donesenim podzakonskim aktima reguliran je radnopravni status tužitelja kao djelatne vojne osobe u odnosu na utuženi prekovremeni rad na terenu pa se primjenjuju specijalni propisi, navedeni Zakon i na temelju njega doneseni podzakonski akti.

13. Za utuženo razdoblje od 1. svibnja 2011. do 26. lipnja 2013., odredbom članka 14. Zakona o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine 33/02, 58/02, 175/03, 136/04, 76/07, 88/09, 124/09, u daljnjem tekstu: ZOSO/02) propisano je da o svim pitanjima koja nisu uređena ovim Zakonom ili propisima donijetima na temelju ovoga Zakona primjenjuju se propisi o državnim službenicima i namještenicima, opći propisi o radu, odnosno kolektivni ugovori sklopljeni u skladu s njima.

14. Prema članka 97. stavak 5. ZOSO/02, djelatnoj vojnoj osobi, službeniku i namješteniku pripada povećana plaća za prekovremeni rad tj. rad dulje od punog radnog vremena, pod uvjetima i iznosima koji su određeni općim propisima, a prema stavka 2 na prekovremeni rad ne primjenjuju se vremenska ograničenja propisana općim propisima.

15. 26. lipnja 2013. stupio je na snagu Zakon o službi u oružanim snagama (Narodne novine broj 73/13, u daljnjem tekstu: ZOSO/13) koji u odredbi članka 155. propisuje da djelatnim vojnim osobama ne pripada pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad, rad noću, u smjenama, turnusima, za dežurstvo, stražarsku službu, stanje pripravnosti i slično, nego ostvaruju posebne dodatke na plaću u skladu s člankom 139. navedenoga Zakona.

16. Međutim, odredbom čl. 219. ZOSO/13 propisano je kako će se plaće i druga materijalna prava djelatnih vojnih osoba do stupanja na snagu podzakonskih propisa donesenih na temelju tog Zakona, kojim će se urediti to područje, određivati u skladu s propisima donesenim na temelju ZOSO/02, kojima su uređena ta područja. To znači da se do 1. lipnja 2014. kada je stupila na snagu Odluka o rasporedu radnog vremena ("Narodne novine", broj 66/14., 23/15., dalje: Odluka/14), koju je donio ministar obrane na temelju ovlaštenja iz čl. 153. st. 3. ZOSO/13, a kojom je u točki IV. izrijekom isključeno pravo djelatne vojne osobe na uvećanje plaće za prekovremeni rad, rad noću, u smjenama, turnusima, za dežurstvo, stražarsku službu, stanje pripravnosti i slično, primjenjuje Odluka o rasporedu tjednog i dnevnog radnog vremena djelatnih

vojnih osoba, službenika i namještenika ("Narodne novine", broj 118/09., dalje: Odluka/09).

17. Prema tome, tužitelju u razdoblju od 1. svibnja 2011. do 31. svibnja 2014. pripada pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad temeljem Odluke o rasporedu tjednog i dnevnog radnog vremena djelatnih vojnih osoba, službenika i namještenika iz 2009. , a tek nakon 1.lipnja 2014. mu ne pripada pravo na isplatu razlike plaće za prekovremeni rad, noću, subotama, nedjeljama, blagdanom, u smjenama i dr, za vrijeme boravka na terenu jer je Odlukom o rasporedu radnog vremena (Narodne novine 66/14, 23/15, 84/15, 106/17), i to u odredbi čl.IV. propisano da djelatnim vojnim osobama ne pripada pravo na uvećanje plaće za prekovremeni rad, rad noću u smjenama, turnusima, za dežurstvo, stražarsku službu, stanje pripravnosti i slično, nego ostvaruju dodatke na plaću u skladu s propisima kojima se uređuje pravo na dodatke na plaću djelatnih vojnih osoba.

18. Sporno je li tužitelj i koliko radio prekovremeno na terenu te je sporno pripada li mu uvećanje plaće s osnove prekovremenog rada na terenu.

19. Iz dostavljene evidencije radnog vremena tužitelja proizlazi da tužitelj nije radio prekovremeno na terenu u utuženom razdoblju ili da je radio kraće nego što to tužitelj i saslušani svjedoci navode u svojim iskazima.

20. Iz suglasnih iskaza svjedoka (Alena Žuženića i Veselka Brazdića), ovaj sud je utvrdio da u utuženom razdoblju nisu bili evidentirani svi prekovremeni sati koje su odrađivali na terenu pa evidencije o radnom vremenu koje su dobivali na uvid i potpis nisu predstavljale stvarno odrađeno vrijeme na terenu obzirom se na terenu svakodnevno radilo prekovremeno.

21. Prema utvrđenju ovog suda, činjenica što je tužitelj potpisivao evidencije radnog vremena, a da se s njima nije slagao, ne znači da se tužitelj potpisivanjem takve evidencije naposljetku s njom složio. Potpisivanjem evidencije tužitelj je samo potvrdio da je istu dobio na uvid pa nakon toga ima pravo dokazivati drukčije, što upravo dokazuje u ovom postupku. (tako i Županijski sud u Zagrebu, GŽ R-1910/2022-2 od 20. rujna 2022.)

22. Obzirom na suglasne iskaze svjedoka, ovaj sud utvrđuje da je tužitelj radio na terenu prekovremeno duže od vremena navedenog u evidencijama o radnim satima koje je jednostrano sačinila tužena te da ne odražavaju stvarno odrađene radne sate na terenu jer nisu evidentirani svi prekovremeni sati koje je tužitelj odradio na terenu.

23. Tužitelj i svjedoci nisu vodili osobnu evidenciju o stvarno odrađenim radnim satima na terenu, a zbog proteka vremena svjedoci se nisu mogli detaljno sjetiti broja stvarno odrađenih radnih sati na svakom danu terena, to su isti iskazivali o trajanju njihovog radnog vremena na terenu u prosjeku pa je na temelju njihovih iskaza sud utvrdio da je tužitelj radio na terenu u prosjeku od 7 do 20h jer su isto radili radnim danom i vikendima.

24. Evidencije o prisutnosti tužitelja na radu koje je vodila tužena ne predstavljaju isprave iz čl. 230. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008,

84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, u daljnjem tekstu: ZPP). Te evidencije ne predstavljaju javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a već predstavljaju dokaz kojega sud cijeni kao i sve druge predložene i provedene dokaze. Pravno nije odlučno niti to što tužitelj u upravnom postupku i sporu nije osporavao zakonitost tuženikovih evidencija. Tužitelj je dokazao da tuženikove evidencije nisu odgovarale stvarnom stanju stvari, dok je sve pravno relevantne činjenice u takvim okolnostima sud prvog stupnja utvrdio temeljem ostalih provedenih dokaza. (tako i Županijski sud u Zagrebu poslovni broj GŽ R-2270/2022-2 od 17. siječnja 2023., GŽ R-3586/2021-2 od 15. lipnja 2022.).

25. Nesporo je da tužitelj u upravnom postupku nije osporavao zakonitost tuženikovih evidencija. Osim toga, ne radi se o upravnim aktima protiv kojih se može pokretati upravni postupak.

26. Osim toga, u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske iskazana su pravna shvaćanja prema kojima je dozvoljeno i na drugi način dokazivati radno vrijeme ukoliko poslodavac ne dostavi sudu evidencije radnog vremena odnosno ukoliko postoji sumnja u vjerodostojnost evidencija radnog vremena, s tim da utvrđenja suda o obavljenom prekovremenom radu i visini dodatka za obavljeni rad imaju uporište u sadržaju provedenih dokaza (Revr-1124/2016 od 17. siječnja 2017., Revr-1696/2016 od 1. ožujka 2017., Županijski sud u Zagrebu, GŽ R 1910/2022-2 od 20. rujna 2022.).

27. U bitnom suglasnim iskazima svjedoka ovaj sud je utvrdio da evidencije koje je vodila tužena nisu odgovarale stvarnom stanju.

28. Odredbom članka 131. stavak 4. Zakona o radu („Narodne novine“, broj: 149/2009, 6/2011, 82/2012, 88/2012 i 73/2013), odnosno odredbe članka 135. stavak 4. Zakona o radu („Narodne novine“, broj: 93/2014 i 127/2017) propisano je da u slučaju spora u svezi s radnim vremenom, ako poslodavac ne vodi evidenciju na propisani način, teret dokazivanja radnog vremena leži na poslodavcu. U takvom slučaju teret dokazivanja o radnom vremenu kojeg je radnik proveo na radu kod poslodavca, uključujući i onaj prekovremeni rad je na poslodavcu, te je poslodavac dužan dokazati da radnik u promatranom razdoblju nije radio prekovremeno (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-3773/18 od 8. siječnja 2019., i Županijski sud u Zagrebu, GŽ R 1716/2022-2 od 29. lipnja 2022.).

29. U konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da tužitelj nije radio prekovremeno. Zbog specifičnosti rada na terenu, za očekivati je da se poslovi ne odvijaju samo u redovnom radnom vremenu.

30. Kao sporno postavljeno je pitanje: Imaju li personalni dokazi veću dokaznu snagu (iskazi tužitelja i svjedoka) u odnosu na materijalne dokaze (dostavljene evidencije rada) ovisi o okolnostima svakog pojedinog slučaja, a pri čemu je moguće osporavati točnost takve evidencije, pa čak i kada je potpisana od strane tužitelja (tako i Rev-850/24).

31. U vezi tereta dokaza u smislu tih odredbi Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-927/22-2 od 7. veljače 2023., u predmetu iste činjenične i pravne osnove odgovarajući na pitanje: "Mogu li personalni dokazi poput iskaza tužitelja imati prednost i veću vjerodostojnost pred materijalnim dokazima,

dostavljenim evidencijama o radu, potpisanim od strane tužitelja?" odgovorio je da su sudovi ovlašteni odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva na temelju iskaza stranaka/svjedoka primjenom pravila o teretu dokazivanja, ali da je pri tome nužno imati u vidu jesu li, ne samo tužitelju nego i svjedocima kojima se dokazuje (ne)istinitost evidencije, davane na uvid tako vođene evidencije radnog vremena, koje su isti jednim dijelom potpisali, a drugim dijelom nisu potpisivali, a posebno od kakvog je utjecaja na kvalitetu iskaza svjedoka o kvaliteti i potpunosti evidencije o radnom vremenu činjenica jesu li na tu evidenciju, bilo tužitelj, bilo svjedok, do pokretanja sudskih postupaka, iznosili primjedbe i jesu li nakon prijema obračuna plaće kroz utuženo razdoblje imali primjedbi na (ne)obračunate prekovremene sate rada, te je li tužitelj eventualno u upravnom postupku, prije podnošenja tužbe osporavao evidencije o svom radu na terenu podnoseći pisani prigovor, neovisno o tome što se to pitanje može rješavati, kao prethodno pitanje i u ovoj parnici, a sve to posebno imajući u vidu protek vremena nakon kojeg se osporava točnost predmetne evidencije radnog vremena.

32. Dakle, iz navedenog proizlazi, dakle, da nema prepreke da se o osnovanosti zahtjeva odluči na temelju iskaza svjedoka, ukoliko je u dovoljnoj mjeri vjerojatnim učinjeno da evidencije radnog vremena nisu vođene na pravilan način. Međutim, pri tome, iskazi moraju na uvjerljiv i objektivan način ukazivati na postojanje činjenica koje govore suprotno od onoga što je u evidencijama o radu navedeno.

33. Dakle, iz suglasnih iskaza svjedoka nesporno proizlazi da su na terenima radili prekovremeno. Zbog protoka vremena i okolnosti da nisu vodili osobne evidencije o radnom vremenu, iskazi svjedoka nisu mogli biti precizni u navođenju radnog vremena za svaki dan pojedinačno nego su isti dali iskaze o prosječnom radnom vremenu na terenu te iz toga nedvojbeno proizlazi da su na terenu radili prekovremeno te da su radili duže i od prekovremenog rada koji im je evidentiran službenim evidencijama. U svojim iskazima svjedoci opisali su specifične okolnosti rada na terenu koji je započinjao u ranojutarnjim satima i trajao do kasno u noć. Obzirom na identičnost njihovih iskaza o prekovremenom radu na terenu na raznim vojnim poligonima, obzirom na specifičnost rada na terenu, ovaj sud je našao njihove iskaze uvjerljivim u tolikoj mjeri da je tim personalnim dokazima dao prednost u odnosu na materijalni dokaze, odnosno evidencije radnog vremena koje je vodila tužena i u kojima nije točno zabilježeno radno vrijeme tužitelja dok je radio na terenu.

34. Već je navedeno da je tužitelj dobivao evidencije na uvid i da njegov potpis na evidenciji radnog vremena ne znači da se slaže s evidencijom nego da mu je dana na uvid. Okolnost je li na poleđini stavio prigovor da se ne slaže nije odlučna jer je tužena isključivo na temelju svoje evidencije obračunavala i isplaćivala tužitelju plaću. Protiv evidencija koje je vodila tužena, tužitelj nije mogao pokrenuti upravni postupak jer se ne radi o upravnom aktu, već je svoje pravo na isplatu razlike plaće zbog prekovremenog rada na terenu tužitelj mogao ostvariti samo u ovom postupku..

35. Stoga, je financijski vještak, prema uputi suda, izradio sljedeće varijante nalaza i mišljenja u odnosu na prekovremeni rad na terenu:

1. prema evidenciji tužene

2. prema iskazima tužitelja i svjedoka na način da se:

- uzme prosječno trajanje radnog dana na terenu radnim danom te vikendima od 7,00 do 20h odnosno da se vrednuje ranije ili kasnije vrijeme početka i završetka

radnog vremena na terenu ako je prekovremeni rad evidentiran u evidencijama tuženika.

36. U postupku sud je utvrdio da tužena nije dostavila svu dokumentaciju iz koje bi se moglo utvrditi s koje osnove je tužitelj ostvario slobodne dane, a teret ovog dokaza leži na tuženoj koja je kao poslodavac bila dužna donositi rješenja ili naloge o korištenju slobodnih dana. Za ona razdoblja za koja je tužena dostavila naloge za utvrđivanje vremena u kojem je ostvaren prekovremeni rad i slobodni dani i odobrenja za slobodne dane, vještak ih je uzeo u obzir prema dostavljenim nalogima i odobrenjima.

37. Osim toga, suglasnim iskazima svjedoka sud je utvrdio da je tužitelj u utuženom razdoblju dobivao slobodne dane nakon odrađenih prekovremenih sati. Obzirom nisu bile evidentirani svi odrađeni prekovremeni sati, to tužitelju nije mogao biti određen adekvatan broj slobodnih dana niti je sve dobivene slobodne dane s osnove prekovremenog rada svaki put mogao koristiti neposredno nakon odrađenog prekovremenog rada na terenu.

38. Prema rezultatima provedenog financijskog vještačenja (list 5 i 6 nalaza i mišljenja) sud je utvrdio da iz dokumentacije koju je sačinila i dostavila tužena proizlazi da je tužitelj u utuženom razdoblju odrađivao straže nakon kojih je ostvarivao slobodne dane koje ne bi trebalo koristiti za umanjene prekovremenih sati jer su to slobodni dani koji su ostvareni s druge osnove-straže, a ne prekovremenog rada pa niti financijski vještak nije umanjivao prekovremeni sate za ove slobodne dane.

39. Obzirom na raspoloživu dokumentaciju i fond evidentiranih prekovremenih sati za koje je i tužitelj potvrdio da je dobivao određeni broj slobodnih dana, financijski vještak je, prema uputi suda, izradio prvu varijantu na temelju evidencija u spisu koju ne umanjuje za korištene slobodne dane, drugu varijantu prema evidencijama u spisu koju umanjuje za korištene slobodne dane, zatim treća varijanta prema zadatku suda koja je sačinjena prema iskazima svjedoka i stranaka, koju ne umanjuje za korištene slobodne dane, i četvrta varijanta, prema iskazima svjedoka i stranaka, koju umanjuje za korištene slobodne dane.

40. Prema uputi suda treću i četvrtu varijantu, vještak je za dane koje je tužitelj proveo na terenu u tjednu, vještak sate rada obračunava kao da je radio radnim danom i vikendima od 7,00 do 20,00 sati, odnosno vrednuje ranije ili kasnije vrijeme početka i završetka radnog vremena na terenu ako je prekovremeni rad evidentiran u evidencijama tuženika. Vještak do broja radnih dana na terenu dolazi koristeći dnevnu evidenciju radnog vremena tužitelja.

41. Prema nalazu i mišljenju financijskog vještaka tužitelju pripada iznos od:

- prema varijanti 1. u iznosu od 1.191,19 EUR
- prema varijanti 2 u iznosu od 121,65 EUR
- prema trećoj varijanti u iznosu od 2.848,38 EUR
- prema četvrtoj varijanti u iznosu od 1.357,43 EUR.

42. Sud dosuđuje tužitelju razliku bruto plaće na ime dodataka na plaću za prekovremeni rad na terenu prema četvrtoj varijanti u iznosu od 1.357,43 EUR. Tužitelj je radio na terenu prekovremeno duže od radnog vremena naznačenog u evidencijama koje je sačinila tužena koje se zbog toga ne mogu prihvatiti jer ne odražavaju pravo

stanje koje je sud utvrdio iskazima saslušanih svjedoka i tužitelja kojima je povjerovao jer su bili suglasni u bitnom dijelu, da tužena nije evidentirala sav odrađeni prekovremeni rad, a posljedično tome ga nije obračunala niti isplatila tužitelju kao dodatke na plaću. Od tako utvrđenog cjelokupnog fonda odrađenih prekovremenih sati treba oduzeti slobodne dana koje je tužitelj iskoristio s osnove evidentiranih prekovremenih sati, a koje je i financijski vještak utvrdio prema dostavljenoj dokumentaciji u spisu.

43. U odnosu na utuženu naknadu za korištenje godišnjeg odmora, u dijelu utuženog vremenskog razdoblja bio je na snazi Pravilnik o izmjenama o izmjenama i dopunama Pravilnika o uvjetima i načinu korištenju godišnjeg odmora (Narodne novine broj 68/11) koji je u čl. 2. regulirao da djelatnoj vojnoj osobi, službeniku i namješteniku čija je narav službe (posla) takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom ili blagdanom odnosno zakonom predviđenim neradnim danom pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini prosječne mjesečne plaće koja mu je isplaćena u prethodna tri mjeseca.

44. Na snazi je i odredba čl. 14. Kolektivnog ugovora koji predmetnu materiju regulira jednako kao i navedeni Pravilnik (NN 68/11) jer u st. 2 propisuje da državnom službeniku ili namješteniku čija je narav službe (posla) takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom ili blagdanom odnosno zakonom predviđenim neradnim danom, pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini prosječne mjesečne plaće isplaćene mu u prethodna tri mjeseca.

45. U istom razdoblju na snazi je i čl. 60.st.1. Zakona o radu (Narodne novine 149/09, 61/11, 73/13, u daljnjem tekstu: ZR) kojim je propisano kako za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad).

46. Dana 7.kolovoza 2014.stupio je na snagu i Zakon o radu (Narodne novine broj 93/14) koji u 81. opet određuje da za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad).

47. Dakle, ovaj sud utvrđuje da i prema općim i specijalnim propisima tužiteljici pripada pravo na traženu isplatu u visini prosječne mjesečne plaće isplaćene u prethodna tri mjeseca.

48. U razdoblju do 7. svibnja 2014. navedeni opći i specijalni propisi istovjetno reguliraju pravo na naknadu plaće za vrijeme godišnjeg odmora, pa je naposljetku dan zadatak financijskom vještaku da izračuna tužiteljima naknadu plaće za godišnji odmor u utuženom razdoblju do 7.5.2014.g. prema Pravilniku o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 140/02, 68/11), i to:

- prema čl.4.st.2.kojom je propisano da za vrijeme korištenja godišnjeg odmora djelatnoj vojnoj osobi, službeniku i namješteniku isplaćuje se naknada plaće u istom iznosu kao da radi,
- odnosno, prema čl.4.st.3.kojom je propisano da djelatnoj vojnoj osobi, službeniku i namješteniku čija je narav službe (posla) takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom ili blagdanom odnosno zakonom predviđenim neradnim danom, pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini prosječne mjesečne plaće koja mu je isplaćena u prethodna tri mjeseca.

49. Za razdoblje od 8.svibnja 2014. do 28. veljače 2016. vještaku je dan zadatak prema Pravilniku o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 54/14), i to prema čl.4.st.2.kojom je propisano da djelatnoj vojnoj osobi za vrijeme godišnjeg odmora pripada naknada plaće kao da je radila u redovnom radnom vremenu, dok je st.3.istog članka propisano da se redovnim radnim vremenom smatra radno vrijeme određeno u skladu s odlukom kojom se određuje raspored radnog vremena (Odluka o rasporedu tjednog i dnevnog radnog vremena djelatnih vojnih osoba, službenika i namještenika-Narodne novine broj 118/09 koja je stupila na snagu 1.listopada 2009.g. te Odluka o izmjeni ove Odluke-Narodne novine broj 118/12 koja je stupila na snagu 1.studenog 2012., te Odluka o rasporedu radnog vremena –Narodne novine broj 66/14 koja je stupila na snagu 1.lipnja 2014., zatim Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o rasporedu radnog vremena – Narodne novine broj 23/15 koja je stupila na snagu 1.ožujka 2015. i Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o rasporedu radnog vremena – Narodne novine broj 84/15 koja je stupila na snagu 1.kolovoza 2015.).

50. Dakle, nakon 8.svibnja 2014. navedeni specijalni podzakonski propisi doneseni na temelju specijalnog propisa, Zakona o službi u oružanim snagama (Narodne novine broj 73/13) koji je stupio na snagu dana 26.lipnja 2013., drukčije reguliraju pravo na naknadu plaće od općeg propisa, navedenog Zakon o radu i Kolektivnog ugovora jer navedeni specijalni propisi propisuju da djelatnoj vojnoj osobi za vrijeme godišnjeg odmora pripada naknada plaće kao da je radila u redovnom radnom vremenu.

51. U spornom utuženom razdoblju, nakon 8.svibnja 2014. bio je još na snazi Zakona o radu (NN broj 149/09, 61/11 i 82/12 – dalje: ZR/09) u kojem je odredbom čl.7.st.3. bilo propisano da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drugačije određeno.

52. Nakon toga, dana 7.kolovoza 2014.stupio je na snagu Zakon o radu (Narodne novine broj 93/14) kojim je u čl.9.st.3.istovjetno propisano da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.

53. Međutim, prema ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju, za razdoblje nakon 8.svibnja 2014., kao niti u razdoblju prije 8.svibnja 2014., ne bi u obzir došla primjena

navedene odredbe o povoljnijem pravu koja bi omogućila primjenu općeg propisa – Zakona o radu.

54. Obzirom je tužitelj djelatna vojna osoba, to bi se na njegov radno pravni status prvenstveno primjenjivale odredbe specijalnog propisa, odnosno Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 33/02, 58/02, 175/03, 136/04, 76/07 i 88/09, 124/09), a njegovom odredbom čl.14. je određeno da o svim pitanjima koja nisu uređena tim Zakonom ili drugim propisima donesenim na temelju njega se primjenjuju propisi o državnim službenicima i namještenicima, opći propisi o radu, odnosno kolektivni ugovori sklopljeni u skladu s njima.

55. Nakon toga je u odredbi čl.219.Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 73/13) propisano da plaće i druga materijalna prava djelatnih vojnih osoba do stupanja na snagu podzakonskih propisa iz ovoga Zakona kojima će se urediti to područje određivat će se u skladu s propisima donesenima na temelju odnosno Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 33/02, 58/02, 175/03, 136/04, 76/07 i 88/09, 124/09) kojima se uređuje to područje.

56. Također je u odredbi čl.218.st.2. Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 73/13) propisano da provedbeni propisi doneseni u skladu s odredbama Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 33/02, 58/02, 175/03, 136/04, 76/07 i 88/09, 124/09) ostaju na snazi do stupanja na snagu provedbenih propisa donesenih na temelju ovlasti iz ovoga Zakona, u dijelu u kojem nisu u suprotnosti s odredbama ovoga Zakona.

57. Temeljem citirane prijelazne odredbe ostao je na snazi provedbeni propis, i to Pravilnik o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 140/02, 68/11) sve do donošenja i primjene Pravilnika o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 54/14) koji je stupio na snagu dana 8.svibnja 2014. Primjena navedenog Pravilnika (Narodne novine broj 140/02, 68/11) koji povoljnije uređuju pravo tužitelja na naknadu plaće za vrijeme godišnjeg odmora od Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (Narodne novine broj 73/13) je moguća i zbog činjenica da navedeni Pravilnik na razini specijalnih propisa najpovoljnije regulira pravo tužitelja.

58. Nadalje, na temelju navedenih Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske doneseni su navedeni podzakonski propisi pa u konkretnom slučaju, od 8.svibnja 2014. valja primijeniti Pravilnik o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 54/14), u kojem je u čl.4.st.2. propisano da djelatnoj vojnoj osobi za vrijeme godišnjeg odmora pripada naknada plaće kao da je radila u redovnom radnom vremenu, dok je st.3.istog članka propisano da se redovnim radnim vremenom smatra radno vrijeme određeno u skladu s odlukom kojom se određuje raspored radnog vremena (Odluka o rasporedu tjednog i dnevnog radnog vremena djelatnih vojnih osoba, službenika i namještenika-Narodne novine broj 118/09 koja je stupila na snagu 1.listopada 2009.g. te Odluka o izmjeni ove Odluke-Narodne novine broj 118/12 koja je stupila na snagu 1.studenog 2012.g., te Odluka o rasporedu radnog vremena –Narodne novine broj 66/14 koja je stupila na

snagu 1.lipnja 2014.g., zatim Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o rasporedu radnog vremena – Narodne novine broj 23/15 koja je stupila na snagu 1.ožujka 2015.g. i Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o rasporedu radnog vremena – Narodne novine broj 84/15 koja je stupila na snagu 1.kolovoza 2015.g.).

59. Dakle, tijekom cijelog utuženog razdoblja tužitelju pripada pravo na obračun i isplatu naknade plaće za godišnji odmor prema navedenim specijalnim propisima, tj. u skladu s navedenim Pravilnicima, i to u razdoblju od 7.kolovoza 2011. do 7. svibnja 2014. prema Pravilniku o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 140/02, 68/11), a u razdoblju od 8.svibnja 2014. do 30.lipnja 2016. prema Pravilniku o uvjetima i načinu korištenja godišnjeg odmora djelatnih vojnih osoba i namještenika (Narodne novine broj 54/14).

60. Naime, primjena odredbe o najpovoljnijem pravu za radnika iz odredbi Zakona o radu dolazi u obzir "samo ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, ali to samo u slučaju ako Zakonom o radu ili drugim zakonom nije drugačije određeno. Dakle, navedena odredba se ne primjenjuje u slučaju kada je neko pravo iz radnog odnosa drugačije uređeno Zakonom o radu u odnosu na neki drugi zakon, a o takvom slučaju je riječ u ovom sporu." (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Revr 1795/2012-2 od 25.veljače 2014, Revr 1902/2012-2 od 4.lipnja 2014.

61. Dakle, primjenjujući odredbu Zakona o radu o povoljnijem pravu, u konkretnom slučaju, je drugim zakonom, Zakonom o službi u oružanim snagama i na temelju njega donesenim podzakonskim propisima, drugačije određeno pa treba primijeniti specijalni propis u odnosu na cjelokupno utuženo razdoblje.

62. Na temelju ovakve pravne ocjene spora provedeno je financijsko vještačenje po D&S d.o.o. Karlovac koje je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da na ime razlike naknade plaće za godišnji odmor tužitelju pripada (nakon odbitka iznosa od tadašnjih 1.251,84 kn koji je tužena već isplatila tužitelju na ime razlike naknade za godišnji odmor):

- prema 1.varijanti, iznos od 407,36 EUR
- prema 2.varijanti, iznos od 293,62 EUR
- prema 3.varijanti iznos od 575,18 EUR
- prema 4.varijanti iznos od 483,06 EUR.

63. U skladu s iznesenim pravnim shvaćanjem, sud dosuđuje tužitelju naknadu za godišnji odmor prema 4.varijanti u iznosu od 483,06 EUR. Naime, iako prema specijalnim propisima, nakon 7. svibnja 2014., tužitelju pripada naknada plaće kao da je radio u redovnom radnom vremenu, plaću, pa tako i naknadu plaće, i dalje obuhvaća osnovna plaću i sva dodatna davanja bilo koje vrste koja poslodavac izravno ili neizravno, u novcu ili naravi, na temelju Ugovora o radu, Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu ili drugog propisa isplaćuje radniku za obavljeni rad (čl. 83. st. 3 ZR/09-a, odnosno čl.91.st.3.ZR/14). Stoga je tužitelju uračunat dodatak za vojnu službu prilikom obračuna naknade plaće za godišnji odmor, a to je vidljivo iz nalaza i mišljenja vještaka na strani 9.nalaza i mišljenja (strana 276 spisa) (Županijski sud u Splitu, GŽ R-936/2022-3 od 22. rujna 2022.točka 21.).

64. U odnosu na zastaru, treba primijeniti odredbu čl.139.Zakona o radu (Narodne novine broj 93/14, u daljnjem tekstu: ZR/14) o zastarnom roku od pet godina, obzirom, primjenom daljnje odredbe članka 232.stavak 2.ZR/14, rok zastare za najstarije potraživanje prema konačno postavljenom zahtjevu, za kolovoz 2011. od tri godine nije istekao prije stupanja na snagu ZR-a/14 koji je stupio na snagu dana 7.kolovoza 2014.

65. Zahtjev za mirno rješenje spora podnesen je 25. svibnja 2016. pa je sukladno odredbi članka 186.a.stavak 3. i 5. Zakona o parničnom postupku ((Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14) podnošenjem zahtjeva zastarijevanje zastalo na tri mjeseca. Nakon toga, zastara je nastavila teći do podnošenja tužbe, 26. kolovoza 2016., kada je nastupio prekid zastare.

66. Obzirom na zastarni rok od pet godina i tri mjeseca zastoja, prije podnošenja tužbe 26. kolovoza 2016., potraživanja od kolovoza 2011. (dospjelo 16. rujna 2011.) nisu u zastari.

67. Slijedom izložene pravne ocjene spora i utvrđenog činjeničnog stanja, tužitelju je dosuđen ukupan iznos od 1.840,49 EUR bruto sa zateznom kamatom na pojedine mjesečne iznose od svakog 16. u mjesecu za prethodni mjesec.

68. U odnosu na potraživanje zateznih kamata. sukladno odredbama čl. 45. st. 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak (Narodne novine Republike Hrvatske broj 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/11, 144/12, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14, 143/14 i 136/15 – dalje ZPD) predujam poreza na dohodak obračunava, obustavlja i uplaćuje poslodavac, isplatitelj primitka iz čl. 14. istog Zakona ili sam porezni obveznik i to prilikom svake isplate prema propisima koji važe na dan isplate.

69. Odredbama čl. 45. st. 4. i 5. ZPD i čl. 61. st. 1. i 9. Pravilnika o porezu na dohodak (Narodne novine Republike Hrvatske broj 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 2/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14 – dalje Pravilnik) propisano je da se predujam poreza na dohodak od nesamostalnog rada obračuna tijekom istog mjeseca svakog poreznog razdoblja isplaćenog primitka od nesamostalnog rada iz čl. 14. toga Zakona i čl. 11., 12 i 15. Pravilnika umanjenog za obračunane i uplaćene doprinose za obvezno osiguranja iz primitka po posebnim propisima i umanjenim za iznos uplaćenih premija osiguranja iz čl. 12. st. 9. i čl. 16. st. 2. ZPD, te umanjenog za osobni odbitak iz čl. 36. st. 1. i 2. ZPD. Obračunati predujam poreza isplatitelj obustavlja i uplaćuje istodobno s isplatom primitka od nesamostalnog rada, kao porez u odbitku.

70. Obzirom na navedeno, porez na dohodak i prirez na dohodak koji čine sastavne dijelove bruto plaće (uz neto plaću i doprinose) dospijevaju tek s isplatom što znači da do trenutka isplate nisu dospjeli na naplatu iznosi poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak pa se na te iznose zatezne kamate ne obračunavaju pa je u tom dijelu odbijen tužbeni zahtjev.

71. Tužitelju pripada naknada troškova postupka u cijelosti temeljem odredbe članka 154. stavak 5. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst,

25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) obzirom tužitelj nije uspio samo s razmjerno neznatnim dijelom konačno postavljenog zahtjeva.

72. Tužitelj je imao parnične troškove koji se sastoje od troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku odmjereno u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), i to za sastav mirnog rješenja spora u iznosu od 200,00 EUR prema Tbr.28., za sastav tužbe iznos od 200,00 EUR prema Tbr.7.1., za zastupanje na ročištima 27.2.2029., 6.5.2025. i 20.4.2026. u iznosu od 200,00 EUR za svako ročište prema Tbr.9.t.1., za sastav podneska od 17.3.2026. u iznosu od 200,00 EUR prema Tbr.8.t.1., sve uvećano za PDV od 25% prema Tbr.46., i trošak provedenog financijskog vještačenja u iznosu od 506,25 EUR, što ukupno iznosi 2.006,25 EUR, koji iznos je naložen tuženiku da isplati tužitelju na ime naknade troškova postupka zajedno sa zatraženom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

73. Tužitelju nije priznat trošak sastava ostalih podnesaka, i to temeljem odredbe članka 155. stavak ZPP kojom je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ovog Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu.

74. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Karlovcu 28. svibnja 2026.

Sudac: Irena Šegavić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8 ZPP-a).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335. st. 9 ZPP-a). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz čl. 335. st. 9 ZPP-a sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP-a).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. OD Klaić & Klaić iz Kutine
2. Općinsko državno odvjetništvo u Karlovcu

Broj zapisa: **9-30888-b0cf7**

Kontrolni broj: **09f1a-79d51-873fe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.